

3761.

ShoppingLifestyleMagazine

WINKELPROMENADE SOESTDIJK / VAN WEEDESTRAAT / BURG. GROTHESTRAAT

F.C. KUYPERSTRAAT

Fotoprijsvraag Zoekplaatje

Hoe goed kent u
de winkelpuien op de
Van Weedestraat?

Overall
is iets
leuks
te zien

Gewischte tranen

een nostalgische blik

‘Nooit in een dorp’

stadsdier verliest haar hart aan Soest

Straatinterviews

opvallende, grappige en serieuze uitspraken

Ondernemers stellen zich voor



'DLC-café:
het huiskamergevoel
van Soest'

DLC Café

Het is een take away voor treinreizigers, je kunt er terecht voor koffie en thee –al dan niet met taart-, voor een lunch en vrijdagavond is er een wekelijks wisselend perronschotel. Op Facebook kun je zien wat de pot schaft die avond. Buiten de openingstijden is het te huur voor diners, borrels en feesten. DLC-café in het stationsgebouw uit 1898 op station Soestdijk, is de nieuwste horecaparel van Soest.

De drie letters staan voor De la Caña, wat 'Van den Hengel' betekent in het Spaans en verwijst naar Janine van den Hengel. Zij is de uitbater van deze charmante stationsrestaurant, verbouwde het pand en haar interieurbedrijf richtte het in. De espressomachine is gloednieuw, maar het servies komt van de kringloop. Bruin, wit en aardetinten voeren de boventoon. Met een knipoog verwijzen de houten portretten van Juliana en Bernhard, gemaakt door een kunstenaar uit Uruguay, naar de koninklijke familie, die lang geleden gebruik maakte van dit spoor en dit gebouw.

'Waar voelen mensen zich thuis?', was de vraag die Janine van den Hengel en haar interieurbedrijf De la Caña-interiors zich stelden. Sandra van Asch en Linda Oosterhof zijn het kapitaal achter de bar. Moeiteloos geven zij elke gast het gevoel welkom te zijn. ■





'Mijn motto: mijd gezapigheid en kom als ondernemer achter je eigen toonbank vandaan'

Mooi Parfumerie

Ondernemer Reinier Kok (1959) bestierde al vier DA-drogisterijen toen hij werd benaderd door de initiatiefnemers van Mooi Parfumerie: of hij misschien vijf minuutjes had. Dat werden er wat meer, hij bezocht een paar Mooi-filialen en ging meteen om. Kort daarvoor was de Van Weestraat uitgeroepen tot hoofdwinkelgebied, wat hem een uitstekende locatie leek voor een laagdrempelige parfumerie. 'Iedereen wil mooi zijn en hier ontbrak nog een zaak als deze, gespecialiseerd in huidverzorging, make-up en parfums van de belangrijkste merken.' Zo werd hij franchisenemer van de formule Mooi. Dat concept slaat aan. Binnen 2,5 jaar na de start telde Nederland al 21 Mooi-winkels. Sinds 1978 is Kok ondernemer. Na zijn studie bedrijfseconomie begon hij in de toenmalige drogisterij van zijn ouders aan de Smitsweg. Nadat zij ermee stopten, zette hij de zaak voort met zijn vrouw Carolien en begon ook een DA-vestiging aan de Tamboerijn in Soest, in Baarn en in Loenen aan de Vecht.' Hij vindt het prachtig om van begin tot eind verantwoordelijk te zijn.

'Ik houd van strakke winkels en bekijk mijn zaken daarom altijd door de ogen van de consument. Mijn motto is: mijd gezapigheid en kom als ondernemer achter je eigen toonbank vandaan. Kijk goed hoe een ander het doet, doet ie het beter of slechter en waar zit.'



Nooit in een dorp!

Door Jolanda aan de Stegge

Mijn oma zit bij het raam in haar woonkamer, uitkijkend over de dorpsstraat. Het is zaterdagavond en over een kwartier begint de kerk. Zelf gaat ze zondagochtend naar de kerk, nu observeert ze iedere bekende die langs haar huis loopt. Vanuit haar stoel signaleert ze nauwgezet wie deze avond wel en niet ter kerke gaat, wie een nieuwe auto heeft, wie loopt, wie fietst, wie –bijna- te laat komt, wie naar de kapper is geweest, wie een nieuwe jurk aan heeft en wie er minder keurig bijloopt. Ook buiten kerktijden om houdt ze de boel goed in de gaten.

Ik ben een jaar of zeven en het grijpt me bij de keel. Ik vind het beklemmend, dat 'gekiek op elkaar' in dit dorp. Het gevoel dat erbij hoort kan ik niet onder woorden brengen. Ik weet alleen dat ik later nooit in een dorp wil wonen.

Vanwege hun werk verhuizen mijn ouders nogal eens. Van Twente naar het centrum van het land en weer later -als de zaken goed gaan- verkassen we met z'n achten naar een groter huis in weer een ander dorp. Tijdens mijn studietijd sliert ik het land door. De Liefde achterna beland ik uiteindelijk in Amsterdam. Om nooit meer weg te gaan Wat een verademing! Hier niet dat bekrompene.

Het loopt een beetje anders.

De oude liefde gaat, de nieuwe liefde komt. Mijn lief woont in een ruim huis met honderd jaar oude perenbomen in zijn tuin, de Amstel stroomt er voorbij. De enige hindernis is dat dat lieflijke huis in een gehucht



staat van een paar honderd zielen. Voor hetzelfde bedrag bewoon ik een Amsterdamse tweekamerwoning van 40 m². Dat is toch geen keuze, vindt iedereen, behalve ik. Na hardnekkig verzet ga ik om. Ik kan het op zijn minst proberen in dat gat... Toch?

Mijn nieuwe woonplaats is tien keer kleiner dan het dorp van mijn oma. Ik vind het knap wennen. Behalve de landelijk bekende motorzaak zijn er geen winkels, geen cafés, geen voorzieningen. Op dinsdag komt de rijdende bakker langs. En ja, er is een schooltje. Jammer dat het schoolhoofd zijn leerlingen slaat. Alléén als hij nogal gestrest is, zeggen andere ouders vergoelijkend. Dat komt best vaak voor, vertellen scholieren die bij hem in de klas zitten. En nog voor-

dat onze oudste bij hem in de klas komt, verhuizen we.

Terug naar Amsterdam? Ja, vind ik. Nee, zegt mijn lief. Een huis met tuin is daar onbetaalbaar. Bovendien kunnen kinderen er niet vrijelijk rondstruinen. Daar veroordeel je jezelf tot hun persoonlijke begeleider van elke fietstocht, tot ze twaalf zijn. Daar zoek je jezelf elke keer weer een ongeluk naar een parkeerplek. Bovendien betaalt iedereen die jou bezoekt een vermogen aan parkeergeld, als ze al een plekje vinden.

Oké, luidt het compromis: dan verhuizen we naar Amsterdam zodra de kinderen de deur uit zijn. Maar waar gaan we dan in de tussentijd wonen? We formuleren woonwensen: huis met tuin, school in de buurt, een treinstation. We bezichtigen huizen



‘Vrienden maken opmerkingen over de provinciaal waarin ik verander. Vrolijk schamper ik met ze mee’

in Bunnik, Zeist, Bilthoven, Bussum. Stuk voor stuk vallen ze af: te veel snelweg, te klein, erg kakkineus, geen plek voor onze kinderen op de school om de hoek.

Korte tijd later vinden we in Soest ons lotje uit de loterij. Charmant huis met tuin, maar liefst drie stations en een school zo dichtbij dat onze kinderen er al spoedig zelfstandig naar toe kunnen. Die eerste zomer ontdekken we de ene schat na de andere: de ijssalon, pannenkoekenboerderij De Smic-

kel, Dierenpark Amersfoort, de –dan nog-gloednieuwe bibliotheek, de Lange en Korte Duinen, Aqua Indoor –zoals Spleasure Centre toen heette- en die heerlijke boekwinkel. By the way: in no time ben je in het centrum van Amersfoort, met de trein sta je binnen dertig minuten op Utrecht Centraal en –buiten de files om- haal je met gemak in dezelfde tijd ook hartje Amsterdam.

We wonen nauwelijks een half jaar in Soest als de gemeente haar nieuwe inwoners

uitnodigt voor een kennismakingsbijeenkomst. Tijdens een feestelijk onthaal vertellen burgemeester en wethouders iets over verleden, heden en toekomst van Soest. Na zo’n twaalf verhuizingen is het de eerste keer dat mij zoiets overkomt: een officiële verwelkoming.

Datzelfde jaar krijgen we er oog voor dat je Soest altijd mooi binnenrijdt –ongeacht het seizoen en waar je ook vandaan komt- en hoe prachtig ook de omgeving is. Polders aan de ene kant, doorkliefd door de Eem, >>

Middelmannwonen

helemaal thuis

Vervolg pagina 25



Middelmann wonen feliciteert de nieuwe van Weestraat!
Bij aankoop van bank Lindenhof van mlokaal ontvangt u een Lindenhof lunchcheque ter waarde van 40 euro! Daar houden wij nou van, dat is mlokaal van Middelmann wonen.

2-zitsbank vanaf
€ 1.045,-

Kijk voor meer mlokaal op middelmannwonen.nl of Birkstraat 99 Soest

uitgestrekte bossen aan de andere kant, de Eng in het midden. We zien grootstedse theatervoorstellingen in Openluchttheater Cabrio en worden lid van Artishock, met dat eigenzinnige filmhuis. In een ijlt tempo raken we ingeburgerd en groeien er vriendschappen.

Toch kijk ik een paar jaar later nog steeds met de blik van de buitenstaander. De hoofdstad blijft lonken met haar immense culturele aanbod en cafés. Stadse vrienden maken opmerkingen over de provinciaal waarin ik verander. Vrolijk schamper ik met ze mee. Welnee, Soest haalt het niet bij Amsterdam, hoor ik mezelf zeggen. Zulke andere mensen! Bijna 50.000 inwoners en niet eens een grand café. Integendeel, dorpsgenoten beweren stellig: 'Een grand café is niks voor ons. Dat gaat hier nooit werken.' En hoeveel authentieke Soesters ken ik ondertussen niet die er prat op gaan dat ze nog nooit zijn verhuisd en er zelfs tijdens hun studie voor kozen heen en weer te forenzen. Wij schudden ons hoofd: hoe is het mogelijk?

Af en toe ervaar ik Soest als beklemmend. Zoals die keren dat iemand opmerkt dat 'mijn' ramen nu toch wel echt gelapt moeten worden. Of dat het onkruid een beurt verdient. 'Get a life' denk ik geërgerd. En zie ineens mijn oma weer voor me.

Vrienden en familie hebben zo vaak gehoord dat wij verhuizen naar Amsterdam zodra de kinderen de deur uit zijn, dat ze tegenwoordig regelmatig vragen: 'Wanneer komen jullie nou?' Want ja, de kinderen zijn groot.

En al een tijd betrap ik mezelf erop dat ik aarzel en steeds vaker 'het is nog niet zover' zeg. Weg van onze vrienden? Verhuizen uit onze heerlijke straat, naar een andere omgeving? Ineens hoor ik hele zinnen uit mij komen á la: 'Wist je dat het fijn is, fietsen door de bossen? Je bent het dorp zo uit. Dat heb je niet hoor, in de Amsterdamse binnenstad. Bovendien hebben we tegenwoordig De Lindenhof, een grand café, waar je trouwens ook lekker kunt eten. En DLC-café is ook al zo'n aanwinst.'

Sinds een jaar betrap ik mezelf erop dat ik tegenover anderen mijn liefde voor Soest bezing. Hoe groot de verscheidenheid is, die je hier vindt. Dat je moeiteloos om de dorpsmentaliteit heen kunt, als die je niet zint.

Dat het dorp buitengemeen actieve inwoners heeft, met al die verenigingen en clubjes waarvan de leden zich met hart en ziel inzetten. Dat dat deels ook activiteiten zijn die elders worden georganiseerd, maar dat hier zoveel meer gebeurt: Gildefeesten, Oude Ambachtenmarkt, Koninginnedagmarkt, de Sylvesterloop op Oudejaarsdag. Of je er van houdt of niet: ze trekken mensen van ver buiten Soest. Er is de Stichting Literaire Activiteiten Soest (Slas), de Kunstroute, een cultureel én een toeristisch platform, jazzavonden, mensen die een boerenmarkt ambiëren, en er is nog zoveel meer.

Inmiddels kom ik ruiterlijk uit voor mijn liefde. Weg uit Soest? Why? Onze stadse vrienden komen trouwens maar wat graag logeren in de bossen. En bovendien, andersom ben je toch ook zo in Amsterdam? ■

blue seven

STREET

off

MAATJES

KIDS & TEENWEAR

Van Weestraat 129
(Naast de Lindenhof)
www.maatjes-soest.nl

blue seven

Het label voor de
prijsbewuste consument